

Sygn. akt II Ca 1314/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2017r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Kośka

Sędziowie: SSO Cezary Klepacz (spr.)

SSO Teresa Strojnowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Justyna Bińkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 grudnia 2017r. w Kielcach

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 22 czerwca 2017r., sygn. akt VIII C 381/15

***oddala apelację i zasądza od (...) S.A. z siedzibą
w W. na rzecz J. S. kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania
apelacyjnego.***

Sygn. akt II Ca 1314/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 19 marca 2015 roku J. S. domagał się zasądzenia od (...) SA w W. kwoty 60.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 września 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, wskazując w uzasadnieniu, że dnia 22 maja 2002 r. doszło w K. do wypadku drogowego, w wyniku którego pasażerka pojazdu marki L. o numerze rejestracyjnym (...) M. S. (1) doznała rozległych obrażeń ciała, a te skutkowały jej zgonem w dniu 26 maja 2002 roku. Kierujący tym samochodem K. G. został uznany za winnego spowodowania tego zdarzenia i skazany wyrokiem karnym. W dacie wypadku K. G. łączyła z (...) SA w W. umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdu mechanicznego L. o numerze rejestracyjnym (...). Pozwany został zawiadomiony pismem z dnia 18 sierpnia 2014 r. o szkodzie w zakresie zadośćuczynienia za doznaną przez powoda krzywdę związaną ze śmiercią M. S. (1). Zakład ubezpieczeni uznał swoją odpowiedzialność w zakresie odszkodowania za znaczne pogorszenie się sytuacji życiowej powoda i jego żony oraz z tytułu kosztów pogrzebu, w następstwie czego wypłacił J. S. i jego żonie odszkodowanie w łącznej kwocie 69.969 zł, odmówił natomiast uznania swojej odpowiedzialności co do zadośćuczynienia za krzywdę powoda w związku z naruszeniem dobra osobistego w postaci więzi z M. S. (1). Powód wskazał, że to właśnie przy córce planował dożyć swojej starości, wraz z którą tworzyli zżytą rodzinę. Razem spędzali wolny czas, święta i inne rodzinne okoliczności. Do czasu wypadku powód wiódł bardzo szczęśliwe i bezpieczne życie. Śmierć córki zmieniła to – do tej pory nie jest on w stanie pogodzić się ze stratą dziecka, wszystko w otoczeniu przypomina mu córkę, stracił radość

życia, poczucie bezpieczeństwa, zaprzestał kontynuowania pasji i zainteresowań, przez pewien czas przyjmował leki przeciwdepresyjne.

(...) SA w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu, kwestionując swoją odpowiedzialność za krzywdę wynikającą z naruszenia dobra osobistego powoda w związku ze śmiercią jego córki, gdyż nie zostało określone dobro osobiste, którego naruszenie jest podstawą dochodzonego roszczenia, to zaś jest rażąco wygórowane. Pozwany nie kwestionował, że tragiczna śmierć córki była dla powoda traumatycznym przeżyciem, ale na wysokość zadośćuczynienia ma wpływ także upływ czasu od zdarzenia, albowiem funkcją zadośćuczynienia za krzywdę związaną ze śmiercią osoby najbliższej jest przede wszystkim pomoc osobie najbliższej w dostosowaniu się do nowej rzeczywistości, wynagrodzenie poczucia samotności, złagodzenie doznanego szoku, zaś w miarę upływu czasu rany się zblizniają, złe wspomnienia słabną, a człowiek przyzwyczaja się do nowej rzeczywistości. Pozwany zakwestionował również żądanie powoda w zakresie odsetek za okres poprzedzający wydanie orzeczenia.

Wyrokiem z dnia 22 czerwca 2017 roku, sygn. akt VIII C 381/15, Sąd Rejonowy w Kielcach zasądził od (...) SA w W. na rzecz J. S. kwotę 60.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 września 2014 roku do dnia zapłaty (pkt I) i kwotę 4.167 zł tytułem kosztów procesu (pkt II) oraz nakazał pobrać od (...) SA w W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3.335 zł tytułem kosztów sądowych.

Sąd ten uznał za bezsporne, że w dniu 22 maja 2002 roku w K. K. G. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem dostawczym marki L. o numerze rejestracyjnym (...) i jadąc ulicą (...), nie dostosował prędkości jazdy i nie zachował szczególnej ostrożności przy zmianie kierunku jazdy, w wyniku czego najechał na tył stojącego na przystanku autobusu Neoplan o nr rej. (...), które skutkowały jej zgonem w dniu 26 maja 2002 roku. Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 17 kwietnia 2003 roku, sygn. akt IX K 870/02, K. G. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 177 § 1 i 2 k.k. W dacie zdarzenia kierowcę łączyła z (...) SA w W. umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdu mechanicznego L. o numerze rejestracyjnym (...).

Sąd Rejonowy dokonał następujących ustaleń w sprawie.

M. S. (1) była córką J. S.. W chwili śmierci miała 17 lat. Powód pozostaje cały czas w związku małżeńskim z B. S., mają syna M. S. (2), który aktualnie ma 37 lat. J. S. łączyły bardzo silne relacje z córką. Zamierzał przy niej dożyć starości. M. S. (1) była pogodną osobą, tworzyła z rodzicami i bratem zżyłą rodzinę. Razem spędzali wolny czas, święta i inne rodzinne okoliczności. M. S. (1) uczyła się w szkole fryzjerskiej, rodzina zamierzała jej pomóc finansowo w otworzeniu w przyszłości swojego zakładu. Poza tym była ona uzdolniona muzycznie, ojciec uczył ją gry na gitarze. J. S. pomagał córce w lekcjach, razem chodzili na spacer i koncerty plenerowe. Na kilka miesięcy przed śmiercią M. jej matka wyjechała do Kanady w celach zarobkowych, a syn M. studiował na (...) w K.. W tym czasie pozostała ona pod wyłączną opieką, który jeszcze bardziej czuł się za nią odpowiedzialny. Do chwili wypadku powód prowadził spokojne życie, pełne planów, odczuwał satysfakcję z osiągnięć dzieci. Był zadowolony ze swojego życia. Planował zrobić córce niespodziankę i zorganizować jej osiemnaste urodziny. Powód przeżył ogromny szok, gdy zobaczył nieprzytomną córkę w szpitalu. Widział, jak powoli ona umiera, czuł bezradność i bezsilność wobec losu. Przez pięć dni był przy córce, która nie odzyskała już świadomości. Był to czas dodatkowo trudny dla powoda, gdyż pozostawał on sam (jego żona próbowała znaleźć miejsce w samolocie, żeby wrócić do Polski z Kanady, co nastąpiło dopiero dzień po śmierci córki). M. S. (1) zmarła 26 maja 2002 roku. Jej śmierć była dla J. S. traumatycznym przeżyciem, z którym nie potrafił sobie poradzić. Zamknął się w domu, unikał spotkań z ludźmi, płakał w samotności, zaczął spożywać w znacznych ilościach alkohol. Początkowo codziennie odwiedzał grób córki. Zaprzestał gry w zespołach na weselach, a na gitarze gra sporadycznie i wyłącznie dla siebie. Po pogrzebie był u psychiatry, ale nie znalazł tam pomocy, jakiej oczekiwał, przyjmował leki uspokajające, które psychiatra przepisywał jego żonie. Powód nie może pogodzić się ze stratą córki, utracił motywację do podejmowania planów na przyszłość. Poczucie osamotnienia i pustki po stracie najbliższej osoby jest dla niego przytłaczające, a ból i powracające wspomnienia wypadku są ciągle trudne do zniesienia. J. S. ma problemy w relacjach z ludźmi. Dopiero pod koniec 2015 roku znalazł pracę.

Powód w chwili śmierci córki miał 46 lat. Wystąpiła u niego fizjologiczna reakcja żałoby, która przeszła w przedłużoną reakcję żałoby, a ta trwa do dziś. Strata osoby najbliższej w sposób nagły spowodowała ogromny żal, poczucie krzywdy, przygnębienie i miała wpływ na dalsze funkcjonowanie powoda. Doznał on uszczerbku na zdrowiu w aspekcie psychologicznym w związku z przeżywanym procesem żałoby.

W wyniku śmierci M. S. (1) wystąpiły u J. S. zaburzenia depresyjne. Początkowo ich nasilenie było duże, obecnie jest mniejsze. W pierwszych miesiącach po śmierci córki występowały u niego: smutek, przygnębienie, spadek aktywności, apetytu, poczucie winy, krzywdy, bezradności, beznadziejności, niskiej wartości, bezsenność, wycofanie z życia społecznego, drażliwość. Obecnie utrzymują się u powoda: smutek, przygnębienie, poczucie winy, krzywdy, bezradności, beznadziejności, okresowa bezsenność, drażliwość. Celowe byłoby zastosowanie farmakoterapii przeciwdepresyjnej i psychoterapii.

Na podstawie decyzji z dnia 2 października 2002 roku (...) SA w W. przyznał i wypłacił na rzecz B. S. kwotę 14.969 zł tytułem poniesionych kosztów pogrzebu M. S. (1), a w latach 2003 i 2005 przyznał i wypłacił rodzicom zmarłej kwotę 50.000 zł tytułem odszkodowania za pogorszenie się sytuacji życiowej i 14.969 zł z tytułu naprawienia szkody majątkowej po śmierci córki.

W piśmie z dnia 18 sierpnia 2014 roku J. S. zgłosił pozwanemu roszczenie o zapłatę kwoty 60.000 zł z tytułu znacznego pogorszenia się sytuacji życiowej i kwoty 80.000 zł z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę doznaną na skutek śmierci córki. (...) SA w W. w piśmie z dnia 10 września 2014 roku odmówił wypłaty tych świadczeń. Wskazał, że odszkodowanie zostało już wypłacone, a brak podstaw do uwzględnienia żądania zadośćuczynienia.

Sąd Rejonowy wskazał w uzasadnieniu swojego orzeczenia dowody, na podstawie których dokonał ustaleń, szczegółowo je omawiając (k.200v.-201v.), a następnie podniósł, że podstawę prawną dochodzonego roszczenia stanowi art. 448 w zw. z art. 24 k.c., zgodnie z ugruntowanym już stanowiskiem judykatury (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2010 r., III CZP 76/10, OSNC-ZD 2011, nr B, poz. 42 oraz wyroki tego Sądu: z dnia 10 listopada 2010 r., II CSK 248/10, OSNC-ZD 2011, nr B, poz. 44 i z dnia 11 maja 2011 r., I CSK 521/10). W orzecznictwie sądowym i doktrynie przyjmuje się, że śmierć osoby najbliższej powoduje naruszenie dobra osobistego osoby związanej emocjonalnie ze zmarłym. Dobrem tym jest więź rodzinna i emocjonalna łącząca najbliższych członków rodziny ze zmarłym oraz pamięć o nim (uchwały Sądu Najwyższego: z 13 lipca 2011 roku III CZP 32/11 i z 22 października 2010 roku III CZP 76/10, Biul. SN 2010, nr 11 s. 9 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 12 września 2012 roku, sygn. akt I ACa 739/12). Do katalogu dóbr osobistych niewymienionych wprost w art. 23 k.c. należy np. pamięć o osobie zmarłej, prawo do intymności i prywatności życia oraz prawo do planowania rodziny. Śmierć osoby najbliższej powoduje naruszenie dobra osobistego osoby związanej emocjonalnie ze zmarłym. Do katalogu dóbr osobistych należy zaliczyć taką więź rodzinną, której zerwanie powoduje ból, cierpienie i rodzi poczucie krzywdy. Osoba dochodząca roszczenia na podstawie art. 448 k.c. nie jest poszkodowana tylko pośrednio. Jej krzywdą jest naruszenie dobra osobistego poprzez zerwanie więzi emocjonalnej, szczególnie bliskiej w relacjach rodzinnych.

Powód doznał krzywdy w postaci zerwania więzi rodzicielskiej, która jeszcze silniej przejawia się w sytuacji, gdy zamieszkiwał wspólnie z małoletnim dzieckiem.

Zobowiązany do naprawienia szkody na podstawie art. 448 w zw. z art. 24 k.c. jest podmiot, który według reguł określonych dla danego zdarzenia ponosi odpowiedzialność za spowodowanie szkody. Podstawą roszczenia dochodzonego od (...) SA w W. jest art. 822 § 1 k.c.

Zasądzona od pozwanego na rzecz powoda kwota 60.000 zł tytułem zadośćuczynienia odpowiada cierpieniom psychicznym i czasowi spadku aktywności życiowej powoda po śmierci córki. Taka kwota ma w sposób całościowy zrekompensować doznaną krzywdę i złagodzić cierpienia związane ze śmiercią córki. Ustalając wysokość zadośćuczynienia, Sąd uwzględnił więzi łączące powoda ze zmarłą, sposób przeżywania śmierci osoby bliskiej i skutki zdarzenia dla życia powoda. J. S. utracił możliwość życia w pełnej rodzinie, pozbawiony został możliwości budowania

dalszych dojrzałych relacji z córką, utrzymywania tej więzi rodzinnej, spędzania czasu z bliską mu osobą, korzystania z jej pomocy i wsparcia. Po wypadku powód czuł się winny, że nie sprostał zadaniu i samodzielnie opiekując się córką nie dopilnował jej bezpieczeństwa. Nadal prześladuje go poczucie, że mógł zapobiec tragedii, nie pozwalając córce jechać krytycznego dnia ze znajomymi. J. S. łączyły bardzo silne relacje z córką M., przy niej planował on dożyć swojej starości, była ona dla niego najważniejsza, łączyła ich miłość, szacunek i wspólna pasja do muzyki. Do chwili tragicznego wypadku powód prowadził spokojne życie, pełne planów, odczuwał satysfakcję z osiągnięć dzieci. Był zadowolony ze swojego życia. Przerwała to śmierć córki, która była dla niego ogromnym przeżyciem. Powód zamknął się w domu, unikał spotkań z ludźmi, płakał w samotności, zaczął także spożywać alkohol w znacznych ilościach. Nadal nie potrafił pogodzić się z odejściem najbliższej osoby, stracił motywację do podejmowania planów na przyszłość. Poczucie osamotnienia i pustki jest dla niego przytłaczające, a ból i powracające wspomnienia wypadku – ciągle trudne do zniesienia. Po śmierci córki u powoda wystąpiła fizjologiczna reakcja żałoby, która następnie przeszła w przedłużoną reakcję żałoby, a ta trwa do dziś. Strata osoby najbliższej w sposób nagły spowodowała ogromny żal, poczucie krzywdy, przygnębienie i miała wpływ na dalsze funkcjonowanie powoda, który nadal odczuwa smutek, przygnębienie, poczucie winy, krzywdy, bezradności, beznadziejności.

Odsetki ustawowe za opóźnienie zasądzono na podstawie art. 481 § 1 w zw. z art. 455 k.c., uznając że obowiązek zaspokojenia roszczenia o zadośćuczynienie staje się wymagalny z chwilą wezwania dłużnika do jego zaspokojenia i to wierzyciel decyduje o przekształceniu zobowiązania w zobowiązanie terminowe poprzez wezwanie dłużnika do jego wykonania, przy czym przyznanie odsetek od daty określonej w wezwaniu do zapłaty możliwe jest w sytuacji, gdy w chwili tego wezwania istniały już wszelkie okoliczności mające wpływ na ustalenie wysokości zadośćuczynienia. Jak wynika z akt szkodowych, pozwany pismem z dnia 18 sierpnia 2014 r. został wezwany przez powoda do zapłaty zadośćuczynienia w terminie 30 dni, co oznacza, że w dniu 20 września 2014 r. pozostawał w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia.

Orzeczenie o kosztach procesu, na które składają się kwoty: 400 zł tytułem części opłaty od pozwu (k.37), 150 zł tytułem zaliczki na wynagrodzenie biegłego (k.115), 3.600 zł z tytułu wynagrodzenia radcy prawnego i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, zapadło na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych orzeczono o obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w kwotach: 2.600 zł tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu (k.34) i 735 zł tytułem wynagrodzenia biegłych za sporządzone opinie wypłaconego tymczasowo z sum Skarbu Państwa (k.130, 161, 191).

Apelację od tego orzeczenia wniósł pozwany, zaskarżając punkt I wyroku w części ponad kwotę 40.000 zł, tj. co do zasądzonej kwoty 20.000 zł, a w punktach II i III w całości, zarzucając Sądowi Rejonowemu:

- naruszenie art. 448 w zw. z art. 24 k.c. poprzez błędną wykładnię i zasądzenie zadośćuczynienia w wysokości rażąco zawyżonej;

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej i niepełnej oceny dowodów poprzez nieuwzględnienie dobrowolnej rezygnacji powoda z psychoterapii, pominięcie skutków nadużywania alkoholu w sferze psychicznej powoda, pozostawiania przez niego długotrwale bezrobotnym i jego stanu zdrowia oraz oparcie się w całości na zeznaniach świadków i wyjaśnieniach powoda, z pominięciem części opinii biegłej z zakresu psychiatrii.

Wskazując na to, skarżący wniósł o zmianę wyroku i zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego kwoty 40.000 zł tytułem zadośćuczynienia, a oddalenie powództwa w pozostałej części i orzeczenie o kosztach procesu stosownie do zmiany wyroku, a także zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu podniesiono, że od daty wypadku upłynęło kilkanaście lat, kiedy to u powoda zaistniały inne czynniki negatywnie wpływające na jego stan psychiczny (nadużywanie alkoholu i problemy ze znalezieniem pracy), niezwiązane ze śmiercią córki.

Ponadto Sąd pominął sytuację majątkową powoda i jego stopę życiową, sytuujące się poniżej przeciętnej.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Prawidłowo Sąd Rejonowy wskazał, że za krzywdę powstałą wskutek śmierci poszkodowanego, spowodowanej czynem niedozwolonym popełnionym przed dniem 3 sierpnia 2008 r., najbliższemu członkowi rodziny przysługuje zadośćuczynienie na podstawie art. 448 w związku z art. 24 § 1 k.c.

W związku z zarzutami apelacji podkreślić natomiast należy, iż krzywda wynikająca z zerwania więzi rodzinnej na skutek śmierci osób najbliższych stanowi samoistną szkodę o charakterze niemajątkowym. Wiąż rodzinna mieści się bowiem w pojęciu dobra osobistego rozumianego nie tylko w znaczeniu subiektywnym jako „wartość niemajątkowa, związana z osobowością człowieka, uznana powszechnie w danym społeczeństwie”, ale i obiektywnym jako „wartość obejmująca fizyczną i psychiczną integralność człowieka, jego indywidualność oraz godność i pozycję w społeczeństwie, co stanowi przesłankę samorealizacji osoby ludzkiej” Ma ona charakter szczególny, ponadto jako element szeroko pojętego stosunku rodzinnego podlega ochronie prawnej na poziomie konstytucyjnym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2017 r., V CSK 607/16, Legalis).

Sąd pierwszej instancji precyzyjnie ustalił, jakie więzi łączyły J. S. z M. S. (1). Przede wszystkim córka powoda miała w chwili śmierci zaledwie 17 lat, co oznacza, że mogła tworzyć rodzinę z 46-letnim wówczas ojcem jeszcze przez kilkadziesiąt lat. J. S., wskutek nagłej śmierci M. S. (1), utracił możliwość życia w pełnej rodzinie, pozbawiony został możliwości budowania dalszych dojrzałych relacji z córką i utrzymywania ich, spędzania czasu z bliską mu osobą, korzystania z jej pomocy i wsparcia. Relacje między tymi osobami były przy tym bardzo silne – razem spędzały one wolny czas, święta i inne rodzinne okoliczności, łączyły ich wspólne zainteresowania, a na kilka miesięcy przed śmiercią M. S. (1), kiedy jej matka wyjechała do Kanady w celach zarobkowych, a brat studiował w K., wyłączną opiekę nad nią sprawował ojciec, który jeszcze bardziej czuł się za nią odpowiedzialny. Do chwili wypadku powód prowadził spokojne życie, miał plany na przyszłość, odczuwał satysfakcję z osiągnięć dzieci. Przeżył szok, kiedy po wypadku zobaczył nieprzytomną córkę w szpitalu. Potem zaś widział, jak ona powoli umiera, co było dla niego szczególnie trudne, gdyż był sam (jego żona przebywała dalej poza granicami Polski, usiłując uzyskać bilet na powrót samolotem). Śmierć M. S. (1) była dla jej ojca traumatycznym przeżyciem, z którym nie potrafił sobie poradzić – zamknął się w domu, unikał spotkań z ludźmi, płakał w samotności, zaczął spożywać w znacznych ilościach alkohol, utracił motywację do podejmowania planów na przyszłość. Powód czuł się winny, że samodzielnie opiekując się córką, nie dopilnował jej bezpieczeństwa. Nadal prześladuje go poczucie, że mógł zapobiec tragedii, nie pozwalając córce jechać krytycznego dnia ze znajomymi. Fizjologiczna reakcja żałoby przeszła u powoda w przedłużoną reakcję żałoby, a ta trwa do dziś. Nagła strata osoby najbliższej spowodowała ogromny żal, poczucie krzywdy i przygnębienia, miała wpływ na dalsze funkcjonowanie powoda, który nadal odczuwa smutek, bezradność i pustkę po stracie córki. Powracające wspomnienia wypadku są ciągle trudne do zniesienia.

Wszystkie te okoliczności pozwalają uznać, że zasądzona od pozwanego na rzecz powoda kwota 60.000 zł tytułem zadośćuczynienia jest adekwatna do krzywdy doznanej przez J. S., wynikającej z zerwania więzi rodzinnej na skutek śmierci najbliższej osoby. Taka kwota pozwala całościowo zrekompensować doznaną krzywdę i złagodzić cierpienia związane ze śmiercią córki.

Eksponowane przez pozwanego w apelacji czynniki – rezygnacja powoda z psychoterapii, skutki dla jego zdrowia psychicznego nadużywania alkoholu i pozostawanie przez długi czas bez pracy nie mają decydującego znaczenia dla ustalenia wysokości zadośćuczynienia, które nie może być uznane za wygórowane, biorąc pod uwagę pozostałe, wskazane wcześniej okoliczności. Nie może mieć oczywiście znaczenia dla ustalenia wysokości tego świadczenia, przy uwzględnieniu charakteru zadośćuczynienia za krzywdę, sytuacja majątkowa i stopa życia powoda.

Mając to na uwadze, oddalono apelację na podstawie art. 385 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego zapadło na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 i art. 108 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. Zasądzono z tego tytułu od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.800 zł, według stawki z § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 z późn. zm.).

SSO Cezary Klepacz SSO Monika Kośka SSO Teresa Strojnowska